

Sygn. akt I KK 209/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 stycznia 2021 r.

sprawy **A. N.**

skazanego za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1
k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt. II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 9 października 2019 r., sygn. akt III K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 października 2019 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w B.:

1. oskarżonego A. N. w ramach zarzucanych mu czynów od I-go do XIII-go uznał za winnego tego, że w M., O., K., P., Ł., S. i innych miejscowościach, w okresie od dnia 17 listopada 2017 r. do dnia 20 czerwca 2018 r. działając

czynem ciągłym ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu pomógł co najmniej trzem nieustalonym osobom oraz Ł. D., S. N., J. R. i M. Ż. w popełnieniu przestępstwa oszustwa w ten sposób, że w ramach wcześniej uzgodnionego podziału ról, wiedząc, że w trakcie telefonicznych rozmów jedna nieustalona osoba nieprawdziwie podaje się za funkcjonariusza Policji, zaś co najmniej dwie inne nieustalone osoby za członka rodziny, wprowadzając w ten sposób pokrzywdzonych w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego, którego sprawcą miała być bliska im osoba oraz przedsiębranego działania, poprzez to, iż jedna z nich informowała pokrzywdzonych o wypadku, jaki miały spowodować bliskie im osoby, celem polubownego załatwienia sprawy bądź uniknięcia aresztowania, co potwierdzała druga z nich, żądali od nich przekazania pieniędzy, wskutek czego wprowadzeni w ww. sposób w błąd pokrzywdzeni niekorzystnie rozporządzali mieniem wydając bezzasadnie Ł. D., S. N., J. R. oraz M. Ż. pieniądze, które to pieniądze A. N. od ww. mężczyzn odebrał bądź usiłował odebrać celem przekazania nieustalonym osobom w łącznej kwocie 608 230 zł, 24 811 USD i 1 605 Euro, co stanowi mienie znacznej wartości, a mianowicie:

1. w dniu 19 czerwca 2018 r. w M. odebrał od J. R. celem przekazania nieustalonym osobom 55 000 zł wyłudzone tego dnia od J. B. w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez to, iż nieustalony sprawca zadzwonił na numer telefonu stacjonarnego pokrzywdzonej i podając się za funkcjonariusza Policji poinformował ją, że dzwoni z powodu wypadku, jaki spowodował jej zięć, w wyniku którego została potrącona kobieta, która zmarła, po czym przekazał telefon drugiemu nieustalonemu sprawcy, który potwierdził powyższe podając się za wspomnianego zięcia, i aby zięć uniknął aresztowania zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy wskutek czego wydała ona ww. pieniądze J. R.,

2. w dniu 20 czerwca 2018 r. w M. odebrał od J. R. celem przekazania nieustalonym osobom 34 000 zł, wyłudzone tego dnia od W. G. w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez to, iż nieustalony sprawca zadzwonił na numer telefonu stacjonarnego pokrzywdzonego i podając się za funkcjonariusza Policji poinformował go, że dzwoni z powodu wypadku, jaki spowodował jego syn, w wyniku którego została potrącona kobieta, która zmarła, po czym przekazał telefon drugiemu nieustalonemu sprawcy, który podając się za jednego z synów pokrzywdzonego potwierdził powyższe i aby syn uniknął aresztowania zażądali od pokrzywdzonego przekazania pieniędzy, wskutek czego wydał on ww. pieniądze J. R.,
3. w dniu 20 kwietnia 2018 r. w M. odebrał od S. N. celem przekazania nieustalonym osobom 5 000 USD i 1 300 zł, wyłudzone tego dnia od E. T. w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwotach poprzez to, iż nieustalony sprawca zadzwonił na numer telefonu stacjonarnego pokrzywdzonego i podając się za funkcjonariusza Policji poinformował go, że dzwoni z powodu wypadku, jaki spowodował jego syn, w wyniku którego zostały potrącone dwie osoby, z których jedna zmarła, po czym przekazał telefon drugiemu nieustalonemu sprawcy, który podając się za jego syna potwierdził powyższe, i aby syn uniknął aresztowania zażądali od pokrzywdzonego przekazania pieniędzy, wskutek czego wydał on ww. pieniądze S. N.,
4. w dniu 26 lutego 2018 r. w O. odebrał od M. Ż. celem przekazania nieustalonym osobom 50 000 zł wyłudzone tego dnia od J. K. w ten sposób, że B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez to, iż nieustalona sprawczyni dzwoniąc na numer telefonu stacjonarnego pokrzywdzonej i podając się za jej córkę poinformowała ją, iż miała wypadek, po czym przekazała telefon nieustalonemu sprawcy, który podając się za funkcjonariusza Policji potwierdził powyższe, i aby córka uniknęła aresztowania zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy, wskutek czego wydała ona ww. pieniądze M. Ż.,

5. w dniu 11 grudnia 2017 r. w M. celem przekazania nieustalonym osobom usiłował odebrać od Ł. D. poprzez przyjazd do tego miasta i oczekiwanie na przybycie ww. mężczyzny pieniądze:

1. wyłudzone tego dnia od N. S. w kwotach: 1 311 USD, 1 605 Euro i 26 500 zł, w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwotach poprzez to, iż nieustalony sprawca zadzwonił na numer telefonu stacjonarnego, a następnie na numer telefonu komórkowego pokrzywdzonej i podając się za jej syna poinformował ją, iż miał wypadek, po czym przekazał telefon drugiemu nieustalonemu sprawcy, który podając się za funkcjonariusza Policji potwierdził powyższe, i celem polubownego załatwienia sprawy zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy, wskutek czego wydała ona ww. pieniądze Ł. D.,

jak też

2. wyłudzone w dniu 7 grudnia 2017 r. w kwocie 3 930 zł od T. C. w ten sposób, że w C. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4 000 zł poprzez to, iż jeden nieustalony sprawca dzwoniąc na numer telefonu stacjonarnego, a następnie komórkowego pokrzywdzonego i podając się za jego syna poinformował go, iż spowodował wypadek, w którym zginęła kobieta, po czym przekazał telefon drugiemu nieustalonemu sprawcy, który

potwierdził powyższe, i celem polubownego załatwienia sprawy oraz uniknięcia aresztowania syna zażądali od pokrzywdzonego przekazania pieniędzy, wskutek czego wydał on kwotę 4000 zł Ł. D., lecz Ł. D. wskutek działań Policji został zatrzymany przed ich przekazaniem,

3. w dniu 13 listopada 2017 r. w S. odebrał od Ł. D. celem przekazania nieustalonym osobom 240 000 złotych, wyłudzone tego dnia od J. S. w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez to, iż nieustalony sprawca zadzwonił na numer telefonu stacjonarnego, a następnie komórkowego pokrzywdzonej i podając się za funkcjonariusza Policji poinformował ją, że dzwoni z powodu wypadku, jaki spowodowała jej córka, po czym przekazał telefon nieustalonej sprawczyni, która podając się za ww. córkę potwierdziła powyższe, i celem polubownego załatwienia sprawy zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy wskutek czego wydała ona ww. pieniądze Ł. D.,
4. w dniu 17 listopada 2017 r. w M. odebrał od Ł. D. celem przekazania nieustalonym osobom 67 000 zł wyłudzone tego dnia od L. B. w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez to, iż nieustalony sprawca zadzwonił na numer telefonu stacjonarnego, a następnie komórkowego pokrzywdzonej i podając się za jej syna poinformował ją, iż spowodował wypadek, po czym przekazał telefon drugiemu nieustalonemu sprawcy, który podał się za funkcjonariusza Policji potwierdzając powyższe, i aby syn uniknął aresztowania zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy, wskutek czego wydała ona ww. pieniądze Ł. D.,
5. w dniu 22 listopada 2017 r. w dokładnie nieustalonym miejscu - M., K., P., Ł. bądź S. odebrał od Ł. D. celem przekazania nieustalonym osobom 20 000 zł wyłudzone tego dnia od H. Z. w ten sposób, że w Ł. nieznani

sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez to, iż nieustalony sprawca dzwoniąc na numer telefonu stacjonarnego pokrzywdzonej i podając się za funkcjonariusza Policji poinformował ją, iż dzwoni z powodu wypadku, jaki spowodowała jej córka, po czym przekazał telefon nieustalanej sprawczyni, która podając się za ww. córkę potwierdziła powyższe, i aby córka uniknęła aresztowania zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy, wskutek czego wydała ona ww. kwotę Ł. D.,

6. w dniu 24 listopada 2017 r. w M. odebrał od Ł. D. celem przekazania nieustalonym osobom 15 500 USD oraz 5 500 zł, wyłudzone tego dnia od J. K. w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwotach poprzez to, że nieustalona sprawczyni dzwoniąc na numer telefonu stacjonarnego, a następnie komórkowego pokrzywdzonej i podając się za jej córkę poinformowała ją, iż miała wypadek, po czym przekazała telefon nieustalonemu sprawcy, który podając się za funkcjonariusza Policji potwierdził powyższe, i celem uniknięcia aresztowania córki zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy, wskutek czego wydała ona ww. kwoty Ł. D.,
7. w dniu 5 grudnia 2017 r. w M. odebrał od Ł. D. celem przekazania nieustalonym osobom 40 000 zł, wyłudzone tego dnia od A. K. w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez to, iż nieustalony sprawca dzwoniąc na numer telefonu stacjonarnego, a następnie komórkowego pokrzywdzonej i podając się za funkcjonariusza Policji poinformował ją, iż dzwoni z powodu wypadku, jaki spowodował ów syn, po czym przekazał telefon drugiemu nieustalonemu sprawcy, który podając się za jej syna

potwierdził powyższe, i celem polubownego załatwienia sprawy zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy, wskutek czego wydała ona ww. kwotę Ł. D.,

8. w dniu 6 grudnia 2017 r. w K. odebrał od Ł. D. celem przekazania nieustalonym osobom 50 000 zł i 3 000 USD wyłudzone tego dnia od J. L. w ten sposób, że w B. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwotach poprzez to, iż jeden nieustalony sprawca zadzwonił na numer telefonu stacjonarnego, a następnie komórkowego pokrzywdzonej i podając się za funkcjonariusza Policji poinformował ją, że dzwoni z powodu wypadku, jaki spowodowała jej córka, po czym przekazał telefon nieustalonej sprawczyni, która podając się za ww. córkę potwierdziła powyższe, i celem polubownego załatwienia sprawy zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy, wskutek czego wydała ona ww. kwoty Ł. D.,
9. w dniu 1 grudnia 2017 r. w dokładnie nieustalonym miejscu - M., K., P., Ł. bądź S. odebrał od Ł. D. celem przekazania nieustalonym osobom 15 000 zł wyłudzone tego dnia od J. P. w ten sposób, że w Ł. nieznani sprawcy wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do swych tożsamości, zaistnienia wypadku drogowego oraz przedsiębranego działania doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez to, iż jeden nieustalony sprawca zadzwonił na numer telefonu stacjonarnego, a następnie komórkowego pokrzywdzonej i podając się za funkcjonariusza Policji poinformował, że dzwoni z powodu wypadku, jaki spowodowała jej córka, po czym przekazał do telefonu nieustaloną sprawczynię, która podając się za ww. córkę potwierdziła powyższe, i celem uniknięcia aresztowania córki zażądali od pokrzywdzonej przekazania pieniędzy, wskutek czego wydała ona Ł. D. ww. kwotę

to jest czynu z 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w

zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Ponadto (punkt VI wyroku), na podstawie art. 46 § 1 k.k. sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę:

1. solidarnie przez A. N. i J. R. na rzecz J. B. - kwoty 55 000 (pięćdziesięciu pięciu tysięcy) złotych,
2. przez A. N. na rzecz:
 3. E. T. kwoty 1 300 (jednego tysiąca trzystu) złotych oraz 5 000 (pięciu tysięcy) USD,
 4. J. K. kwoty 50 000 (pięćdziesięciu tysięcy) złotych,
 5. J. S. kwoty 240 000 (dwustu czterdziestu tysięcy) złotych,
 6. L. B. kwoty 67 000 (sześćdziesięciu siedmiu tysięcy) złotych,
 7. J. K. kwoty 5 500 (pięciu tysięcy pięciuset) złotych oraz 15 500 (piętnastu tysięcy pięciuset) USD,
 8. A. K. kwoty 40 000 (czterdziestu tysięcy) złotych,
 9. J. L. kwoty 50 000 (pięćdziesięciu tysięcy) złotych oraz 3 000 (trzech tysięcy) USD,
 10. H. Z. kwoty 20 000 (dwudziestu tysięcy) złotych,
 11. J. P. kwoty 15 000 (piętnastu tysięcy) złotych.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcia dotyczące pozostałych oskarżonych, zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł m.in. obrońca oskarżonego A. N., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, w postaci:
 - naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i uczynieniu analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego, nierozważeniu

wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, oparciu ustaleń na części materiału dowodowego, polegającej w szczególności na:

- dowolnej, nieuwzględniającej zasad wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego;
- odmówieniu przyznania waloru wiarygodności części wyjaśnieniom oskarżonego A. N., w szczególności w części negującej jego sprawstwo, a przede wszystkim wiedzę i świadomość brania udziału w przestępczym procederze;
- dokonaniu ustaleń faktycznych w stosunku do oskarżonego A. N. poprzez wypełnianie rozumowania Sądu niewątpliwe niekorzystnymi dla oskarżonego domniemaniami;
- nierozważeniu całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego A. N., wyrażające się w błędnej ocenie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów;

2. błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegające na przyjęciu iż:

- oskarżony A. N. działał z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej;
- oskarżony w okresie od dnia 17 listopada 2017 r. do dnia 20 czerwca 2018 r. mając pełną świadomość uczestniczył w przestępczym procederze;
- oskarżony miał pełną wiedzę i obraz przestępczego procederu, miał pełną świadomość w nim uczestnictwa w formie zjawiskowej pomocnictwa;
- wiedział o wszystkich etapach i elementach funkcjonowania przestępczego procederu;
- każdy człowiek osadzony w realiach A. N. winien zdawać sobie sprawę z uczestnictwa w popełnieniu przestępstw, w szczególności metodą na wnuczka;
- oskarżony od samego początku wykonywania swojej pracy zdawał sobie sprawę co czyni swoim zachowaniem, *ewentualnie*, w przypadku niepodzielenia ww. zarzutów, zaskarżonemu orzeczeniu na podstawie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. obrońca zarzucił:

3. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegające na przyjęciu, iż w stosunku do oskarżonego A. N. brak

jest podstaw do skorzystania wobec niego z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary;

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności, poprzez jej wymierzenie nieadekwatnie surowej w kontekście warunków i właściwości osobistych oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w B. w stosunku do oskarżonego A. N. i uniewinnienie go od popełnienia zarzuconych mu aktów oskarżenia czynów, ewentualnie o to, aby sąd odwoławczy zmienił wyrok poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej z zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:
 1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., poprzez wydanie wyroku w zaskarżonym zakresie na podstawie tylko części całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, ocenionych w sposób pejoratywny przez sąd odwoławczy, a w konsekwencji przyjęcie za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia niepełnych i nietrafnych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd I instancji, nieodpowiadających obiektywnej prawdzie, czym naruszono zasadę prawdy materialnej, co z kolei skutkowało ustaleniami dowolnymi, nieznajdującymi pełnego i niewątpliwego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, czym naruszono również dyrektywę swobodnej oceny dowodów;
 2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez dokonanie powierzchownej, odbiegającej od rzetelnej analizy zarzutów apelacji obrońcy A. N., z zaniechaniem pełnego odniesienia się do nich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z ograniczeniem się do lakonicznych stwierdzeń, pozbawionych dokładnej analizy i oceny przesłanek, na których zostały oparte, bez wyczerpującej argumentacji, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji zostały uznane za niezasadne, a to w odniesieniu do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy w części

odnoszącej się do przypisanych skazanemu czynów kwalifikowanych z art 286 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. i wyroku Sądu Okręgowego w B. w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że w sytuacjach, gdy sąd odwoławczy nie przeprowadza „własnego” postępowania dowodowego i nie czyni „własnych” nowych ustaleń faktycznych (a taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie) nie można podnosić bezpośrednio pod jego adresem zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a tak właśnie postąpił skarżący, konstruując zarzut podniesiony w punkcie 1 kasacji. Mimo bowiem tego, że w zarzucie tym pojawia się również twierdzenie o obrazie art. 433 § 2 k.p.k., to jednak jego pełna treść nie pozostawia wątpliwości, że zasadał się on na tezie o wadliwości oceny materiału dowodowego poczynionej przez organ ad quem. W tym więc ujęciu zarzut podniesiony w punkcie 1 kasacji należało uznać za oczywiście nietrafny.

Skarżący był natomiast uprawniony do podniesienia pod adresem sądu odwoławczego zarzutu nienależytego rozpoznania podniesionego w apelacji zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. I to skarżący bezspornie uczynił w punkcie 2 nadzwyczajnego środka zaskarżenia. I ten zarzut, mimo poprawnego sformułowania, okazał się jednak oczywiście bezzasadny.

Wbrew bowiem temu co twierdzi autor kasacji, Sąd Apelacyjny dokonał wnikliwej oceny zarzutów podniesionych w apelacji, o czym świadczy wywód zamieszczony na k. 2257 v. – 2258 v., który nie może być uznany za lakoniczny i wskazujący na niedochowanie, przy dokonywaniu kontroli odwoławczej, standardów z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. W tym miejscu skarżącemu przypomnieć wypada, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k.,

uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyводу (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2020 r., IV KK 540/19). Jeżeli więc ocena dowodów dokonana przez organ *a quo* jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a tym samym w pełni odpowiada wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., to wówczas sąd odwoławczy zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., V KK 7/13). W analizowanej sprawie uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji było nader szczegółowe i jednoznacznie wskazywało, dlaczego sąd przyjął, że oskarżony wyczerpał znamiona przypisanego mu przestępstwa pomocnictwa do oszustwa w typie kwalifikowanym i dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, w jakim ten twierdził, że nie wiedział, iż uczestniczy w popełnieniu przestępstwa (zob. w szczególności wywód zawarty na k. 1892 – 1896 v.). Polemiczna argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji, co słusznie skonstatował organ *ad quem*, nie wykazała, by sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy art. 7 i art. 410 k.p.k., w konsekwencji której poczynił błędne ustalenia faktyczne. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, uwadze sądu pierwszej instancji nie umknęło to, że również w depozycjach procesowych innych osób przejawiał się wątek pracodawcy o imieniu „R.”. Okoliczność tę sąd uznał jednak za niewystarczającą do dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że nie zdawał sobie sprawy, w jakim procederze uczestniczył. Stanowisko sądu pierwszej instancji w tym zakresie zostało obszernie i logicznie uzasadnione, co trafnie dostrzegł organ *ad quem*, który nie znalazł podstaw do jego podważenia.

Sąd Apelacyjny rzetelnie odniósł się również do podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących wymierzonej oskarżonemu A. N. kary (punkt 3 i 4 apelacji, o czym świadczy wywód zamieszczony na k. 2258 v. akt).

W tym stanie rzeczy, brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że sąd odwoławczy przy przeprowadzaniu kontroli instancyjnej nie dochował standardów

wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W związku z powyższym należało stwierdzić, że wywiedziony w przedmiotowej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym, co uzasadniało jego oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego. Obrońca nie wykazał bowiem, by w przedmiotowej sprawie zaktualizowały się podstawy do zastosowania wobec skazanego wyjątku, jakim jest zwolnienie go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.